

Εἰς ἐξετάσεις.

Διδάσκαλος. Ποία ἦτο ἡ αἰτία τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ ἐκ τοῦ Παραδείσου;

Μαθητής. Δὲν . . . Δὲν . . . θυμοῦμαι . . .

— Μὰ παιδί μου δὲν εἰξεύρεις ποῖος ἦτο ἐκεῖνος, ὁ καρπὸς ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε νὰ ὀλισθήσῃ, εἰς τὸ ἀμάρτημα;

— Νὰ ὀλισθήσῃ; . . . Ἦτο . . . πορτοκαλόφλουδα...

John-Bull.

ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ.

Ὁ κύριος Τσιτσιμπάκος καὶ ὁ κύριος Τσιρτσιμπερέτας καὶ οἱ δύο σπουδασταί, ἦσαν ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας τῶν καθ' ἡμᾶς ἡμερῶν, ἀχώριστοι φίλοι, δυάδα ὁμοούσιος καὶ ἀδιάσπαστος.

Ἦσαν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ σύνοικοι.

Ἐξυπνα παιδιὰ καὶ τὰ δύο.

Ὅταν, ὡς ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ ἤρχοντο ἐνίοτε εἰς λόγους ἢ μεγαλειτέρα ὕβρις τὴν ὁποίαν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, ἦτο τό:

— Τί κούναγες ἡ μάνα σου καὶ δὲν ξεσπέαζε νὰ ἰδῇ.

Ἦτο δὲ ὁ εἰς Μεγαρόθεν, ὁ δ' ἕτερος Καλαμπακῆθεν.

Ἦσαν σκυλάνθρωποι καὶ οἱ δύο.

Δηλαδή ἔκαμεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὸ παλληκάρι, ἐνῷ ἀκριβῶς ὁ εἰς ἔλεγε τοῦ ἄλλου ὅτι δὲν ἦτο παλληκάρι.

Ὅπωςδήποτε ἦσαν καὶ οἱ δύο παλληκάρια.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν περὶ τὸ μεσονύκτιον ἦσαν ἀμφοτέρω ἐξηπλωμένοι εἰς τὰ κρεβάτια τῶν ἐπιστρέψαντες ἐκ τῆς Ἀιδῆ τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν, φαίνεται δὲ, ὅτι καθ' ὁδὸν εἶχον λογοφέρει.

Καὶ ὁ μὲν Τσιρτσιμπερέτας ἔλεγε κουκουλωμένος μετὰ τὸ σεντόνι μέχρι μύτης φόβῳ κωνῶπων:

— Χίλιαις φοραῖς σοῦ εἶπα νὰ τραβήξῃς χέρι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι, γιὰ νὰ μὴ γίνωμε ἀπὸ δυὸ χωριὰ, καθὼς καὶ εἴμεθα.

Ὁ δὲ Τσιτσιμπάκος ἀπήντα:

— Τὰ ὑπερκεῖμενα τῶν ὑποκειμένων, λέγει τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον. Ἐχῶ δικαιώματα κτήσεως καὶ κατακτήσεως, σὺ εἶσαι ὑστεροερχόμενος. Δευτεροῦχος. Ζητεῖς νὰ μοῦ κατάσχῃς ὅ,τι κατέχω. Θέλεις, μ' ἄλλους λόγους νὰ μοῦ κάμῃς καταπάτησιν οἰκοπέδου.

— Αὐτὰ εἶνε λόγια τῆς καραβάνας. Πρέπει ν' ἀποσυρθῇς σύ. Ἐνταῦθα, κύριε, εἶνε συζήτησις περὶ ἀντικειμένου τοιοῦτου πράγματος, ποῦ δυνατόν νὰ καταλήξωμεν μέχρι σκοτωμοῦ, καθόσον καὶ σὺ θὰ σκοτωθῇς κ' ἐγὼ θὰ ζῇσω. Ἐννόησες; Ἄν δὲν ἐννόησες, αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω, διὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃς.

Ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ ὁ Τσιτσιμπάκος ἀνεπήδησε τῆς κλίνης του μετὰ τὴν νυκτικὴν του πονακμία, τὴν μόλις κατερχομένην μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ του, ἄγριος, φρενήρης, μετὰ ἄλγος στὸ στόμα, δρᾷ τὴν μαξιλάρα του, τὴν θέτει κατ' ἀρχὰς πρὸς ὑπεράσπισιν ὡς ἀσπίδα πρὸ τοῦ στήθους του.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κατ' αὐτοῦ παρασκευαζομένης ἐφόδου πετιέται ἀμέσως ἐπάνω καὶ ὁ Τσιρτσιμπερέτας, μπερ-

δεύεται εἰς τὰ σεντόνια του καὶ ξαπλώνεται χαμαὶ ὡς Λάζαρος σαβανωμένος.

Τότε λαβὼν καιρὸν κατὰλληλον ὁ Τσιτσιμπάκος τοῦ ἐκσφενδονίζει κατὰ κέφαλα τὸ προσκέφαλον.

Ἐγείρεται τότε μένεα πνέων ὁ Τσιρτσιμπερέτας καὶ δρᾷ τὴν μακρὰν του μαξιλάρα.

Ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας, οἱ δύο ἀχώριστοι φίλοι ἄρχονται τότε τὴν προσκεφαλαιομαχίαν.

Ἐν τῇ ἐξάψει τῆς μάχης τὰ προσκέφαλα κουρελιάζονται καὶ μένουν μόνον αἱ φόδραις εἰς τὰς χεῖράς των.

Πίπτουν κάτω καὶ δρᾷττονται ἀμοιβαίως ἐκ τῆς κόμης.

— Ἀφῆσέ με, κράζει ὁ εἰς, νὰ σ' ἀφήσω.

— Ὅχι, ἀφῆσέ με σὺ πρῶτος, λέγει ὁ ἄλλος.

— Λίγο λίγο νὰ μ' ἀφίνης σὺ καὶ λίγο λίγο κ' ἐγώ. Χέρι με χέρι.

— Καὶ ὅταν σηκωθοῦμε ξαναπιανόμεστε, καὶ οὕτω διαλύομεν τὴν μονομαχίαν.

— Μὴ μοῦ τὰ τραβάς, μωρὲ, θὰ σὲ δαγκάσω.

— Μὴ μοῦ τὰ σφίγγῃς, θὰ σὲ φάγω.

— Ἀφῆσέ με.

— Μόλαμε.

— Θὰ σὲ βαρέσω.

— Μολάρουμε;

— Μολάρουμε.

— Λόγον τιμῆς;

— Λόγον τιμῆς.

— Μόλα.

— Μόλαρα. Μόλα καὶ σύ.

— Μόλαρα.

Οἱ δύο μονομάχοι ἐγερθέντες ἀντίκρουσαν ἀλλήλους βλοσυρῶς,

— Τώρα τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω, λέγει ὁ Τσιτσιμπάκος πρὸς τὸν Τσιρτσιμπερέτα, θέλεις νὰ σοῦ φάγω τὸ μάτι;

— Ἐμένα; ἀπαντᾷ ὁ Τσιτσιμπάκος, ἐμένα θὰ φοβερίσῃς; Τί νὰ σοῦ κάμω ποῦ ἔσπασε ἡ μαξιλάρα εἰδὲ, θὰ σοῦ σπαζὰ τὸ κεφάλι.

— Ρε τραβὰ ἀπὸ 'κεῖ. Ἄσε κοιμήσου.

— Ἐρεῖς, κηκοίρη, τί σοῦ κάμω; Σηκόνουμαι καὶ φεύγω καὶ σ' ἀφίνω μοναχό, καὶ τότε νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ κοιμηθῇς μόνος ποῦ φοβάσαι.

— Φεύγεις, ἀθλίε; Καὶ δὲν φεύγεις; Ἡ δὲν γνωρίζεις ὅτι τὸ σπίτι τὸ προστατεύει τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον λέγει, ὅτι ὁ οἶκος τοῦ πολίτου εἶνε ἄσυλον.

— Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά. Θὰ κάμῃς ἀποχήν;

— Τὸ βλέπεις αὐτὸ ἐδῶ τὸ στρώμα, σὲ κάμω τ' ἀλατιοῦ μ' αὐτὸ, ἂν ἐπιμένῃς.

— Κάμομε μονομαχία;

— Ἐναντίον τίνος;

— Κάμομε. Μὲ τί;

— Μὲ ὄρκους.

— Ἐμπρός.

— Ἐμπρός. Λέγε ὅ,τι θὰ λέγω καὶ ἐγώ. «Ὀρκίζομαι...»

— Ὀρκίζομαι.

— Ὅτι δὲν θὰ ἐπιθυμήσω.

— Πιθυμήσω.

— Τὴν γυναῖκα τοῦ ἄλλου, κατὰ τὰς δέκα ἐντολάς.

— Ντολάς. Τῶπα.

— Λοιπὸν ἡ Τασίτσα ἀπὸ σήμερα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἶνε γυναῖκα δική μου, διότι ἔχω ἀπόφασιν νὰ τὴν πάρω,

καὶ σὺ, κατὰ τὰς ἐντολάς, πρέπει νὰ ἀπέχῃς πάσης ἐπι-

Θυμίας ἀφορώσης τὴν γυναῖκα τοῦ ἄλλου, ὃ ἐστὶ τῆς δικῆς μου.

— Γυναῖκα δική σου ; Ῥέ τί τσαμπουνίζεις ; Δική σου εἶνε, ἡ δική μου ;

— Δική σου ;

— Δική μου.

— Νὰ λοιπόν.

Καὶ αὐθωρεὶ γίνεται δευτέρα ἐκδοσις πάλης, ἐπηυξημένη καὶ ἐπιδιωρωμένη, διότι αὐτὴν τὴν φορὰν ἔπαιξαν τῆς γροθιάς, ἐν τῇ ραγδαίᾳ βροχῇ τῶν ὁποίων ὁ Καλαμπακιώτης ἔσπασε τὴν μύτη τοῦ Μεγαρίτου.

Ἡ πρώτη λοιπὸν ἀναίμακτος μάχη ἐγένετο ἤδη αἱματηρὰ, εἰς δὲ τὴν θέαν τοῦ αἵματος ὁ Τσιτσιμπάκος σπείδει νὰ φέρῃ λεκάνην πλήρη ὕδατος, βοῶν :

— Χῶσε τὴ μύτη σου μέσα νὰ σοῦ περάσῃ. Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα, ἔγινε γιὰ νὰ βάλῃς γινῶσι.

— Ἐρεῖς, μурμουρίζεις ὁ Τσιτσιμπάκος, πλήρης θυμοῦ, τί σοῦ κάμω ; Ἄν μουσπασες σὺ τὴν μύτη, σοῦ σπάζω γὼ τὰ μούτρα.

Καὶ σὺν τῇ ἀπειλῇ γρόνθος στιβαρὸς κατῆλθεν ἐξ ὕψους Τσιτσιμπάκου ἐπὶ κρανίου Τσιρτσιρμπερέτα.

Τότε πλέον ἤρχισε ἡ τῆς Πλέβνας μάχη.

Δὲν ἐμάχοντο μόνον μετὰ τὰς χεῖρας ἀλλὰ καὶ μετὰ τοὺς πόδας.

Αἱ κλοτσαῖς ἐπήγαινον καὶ ἤρχοντο.

Ἐν τῇ πάλῃ ἀναποδογυρίζουν τὴν λεκάνην, τὸ οὐροδοχεῖον καὶ θαρούουν τὴν λάμπα.

Τὰ νερὰ διαχυθέντα ἐπὶ τοῦ πατώματος ἔρρευσαν διὰ χαραμίδων εἰς τὸ εἰσόγειον πάτωμα.

Τὸ κοιμώμενον ἀνδρόγυνον ἐσὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποίου ἔπεσε ἡ ξαφνικὴ ἐκείνη ραγδαία βροχὴ ἐξεγείρεται ἔντρομον καὶ τρέχει ἐπάνω, ὅπου σκηναὶ τραγικαὶ συνέβαινον, διότι τὸ πετρέλαιον τῆς θαυοθεσίας λάμπας διασκορπισθὲν ἐπὶ τοῦ πατώματος ἐφλέγετο ὡς πύρινος ποταμός.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ πυρὸς ὁ μὲν Τσιτσιμπάκος ἀνελθὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐρύσα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμάτων του ὅπως κατασβύσῃ αὐτὸ, ὁ δὲ Τσιρτσιρμπερέτας τρέχων νὰ ἐξέλθῃ ἐμπερδεύθῃ εἰς τὸ σῶμα τοῦ τοῦ ὁποῦ εἶχε καταρρεύσει εἰς τοὺς πόδας του, (διότι ἔσπασε τὸ κουμπὶ) καθ' ἣν στιγμὴν κατῆρχετο τὴν σκαλὰ, καὶ κατεκρημνίσθη αὐτῆς μετὰ ἀγρίων κραυγῶν.

Τὸ περιχυθὲν ἀνδρόγυνον βλέπει πρὸ αὐτοῦ μακρὸν πλατὺν ἐξαπλούμενον τὸν Τσιρτσιρμπερέτα ἐν Ἀδαμιαίᾳ στολῇ.

Πρὸ τοῦ θεάματος ἡ μὲν γυνὴ κλείει τὰ μάτια τῆς, ὁ δὲ ἀνὴρ ἀντιθέτως τὰ διανοίγει ἐξ ἐκπλήξεως, ἐνῶ ὁ Τσιρτσιρμπερέτας σχεδὸν κλαυθμηρύζων ὑπετραύλιζε.

— Ἄου, ἄου, κατασκοτώθηκα, βάρεσα σὲ κακὴ μεριά.

Πόθεν προῆλθον ὅλαι αὐταὶ αἱ τραγικότητες ;

Ἐκ τῆς Τασίτσας ἥς ἔρωντο ὅτε Τσιρτσιρμπερέτας καὶ Τσιτσιμπάκος.

Ποία δὲ αὕτῃ ἡ Τασίτσα ἡ πολυθρύλλητος ;

ᾧ εἶνε ἱστορικὴ, καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς θὰ σὰς τὴν διηγηθῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτε θὰ μάθητε καὶ τίς ἐκ τῶν δύο ἀγωνιστῶν εἶνε τὸ κορόιδο.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Παληάνθρωπος.

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ

θεραπεύονται ριζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου ἐχούσης ὡς βάσιν τὰς νεωτάτας ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, καὶ ἐν ταῖς μᾶλλον ἀπελπιστικαῖς περιπτώσεσι, ἄνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος. Θεραπεύω ἐπίσης τὰς δυσαρέστους συνεπείας τῶν ἁμαρτημάτων τῆς νεότητος, τῶν νευρώσεων καὶ τῶν ἀδυναμιῶν. Ἐχεμυθία πλήρης. Παρακαλεῖσθε νὰ πέμψητε ἀκριβῆ περιγραφὴν τῆς ἀσθενείας.

Dr BELLA Paris. 6 Place de la Nation, 6

Πρὸς πάντας ὅσοι πάσχουσιν ἐξ ἐπιληψίας, συσπείσεων ἢ νευραλγιῶν συνιστῶμεν συντόμως τὴν παγκοσμίως γνωστὴν καὶ σχεδὸν θαυματουργοῦσαν μέθοδον τοῦ καθηγητοῦ Ch. Albert 29. Avenue de Wagram. Ὅλοι λοιπὸν οἱ ἀσθενεῖς ἃς ἀποταθῶσι πρὸς αὐτὸν μετ' ἐμπιστοσύνης, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ ἐπανεύρουν τὴν ὑγίειαν, ἣν εἶχον ἀπελπισθῇ ποτὲ νὰ ἐπανεύρωσι. Ἡ θεραπεία διενεργεῖται δι' ἀλληλογραφίας μετὰ λεπτομερῆ ἀνακοίνωσιν τῆς ἱστορίας τῆς ἀσθενείας. Ὁ καθηγητὴς κ. Ch. Albert δὲν δέχεται ἀμοιβὴν, εἰμὴ ἀφ' οὗ προέλθωσι διὰ τοῦ τρόπου τῆς θεραπείας του σπουδαῖα ἀποτελέσματα.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ Ὁδὸς Σταδίου

(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότατοι, νέκταρ διὰ θεοῦς, ποιήσεις τῶν τραπέζων, μετὰ προὔτα ἰδίως ἀπαράμιλλοι.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματικοὶ, βάλαμιον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, ἄδωλοι.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον 90 λεπτῶν.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον 1 δραχμῆς.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Ἀποθήκην διότι ἡ μεγίστη δημοτικότητα τῶν οἶνων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.